

Kapitola desátá

OBNOVENÍ, POZMĚNĚNÍ A ZNOVUDEFINOVÁNÍ DUCHOVNÍCH ZÁKONŮ

Výtah z knihy „Nové zjevení Pána Ježíše Krista“, str. 194 – 223, 10. kapitola.

Dne 18. února 1988 ve 4:40 ráno bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„V této knize bylo zjeveno, že došlo k revolučním změnám po celém Stvoření. Tyto změny byly vyvolány hlubokými změnami, jež nastaly ve věci pojmání Přírozenosti Nejvyššího, Jenž/Jež se stává povšechností Pána Ježíše Krista. Jak bylo řečeno, Nová přírozenost Pána Ježíše Krista vyžaduje nový přístup a způsob v postoji sentientních entit vůči Němu/Ní.

Důležité duchovní principy, formulované dříve, mají za to, že jakmile určitý krok, éra, epocha – a co všechno tam nemáte – splní svůj účel, je vystřídána následujícím krokem. Všechny principy, stavy a podmínky předešlého kroku jsou pečlivě ohodnoceny a posouzeny, aby se rozhodlo, do jaké míry a zda vůbec se mohou přenést do dalšího kroku. Jak víte, duchovní kvalita následujícího kroku je značně rozdílná od předešlého kroku a mnoho, ne-li většina věcí se nemůže přenést do příštího kroku. Toto je duchovní zákon platící pro všechny doby i všechny kroky. Dobrý příklad takových modifikací a změn je možno vidět v Mojžíšově zákoně, který byl dán dětem izraelským. V době Prvního příchodu Ježíše Krista převážná část toho zákona již vyčerpala svůj užitek a splnila svůj účel. Zákon, který ještě nevyčerpal svou užitečnost a nesplnil svůj účel, nemůže být modifikován ani zrušen ani změněn. Toto je význam slov, zaznamenaných u Matouše 5:18:

„Neboť zajisté pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze zákona, dokud se všechno nestane.“

Někteří lidští tvorové se domnívají, že všechny zákony mají trvalou a nemodifikovatelnou povahu. Výše citované tvrzení však naznačuje, že zákony se nemohou zrušit, pokud se všechny nenaplní. První příchod Pána Ježíše Krista byl splněním toho zvláštního zákona. Není proto náhodou, že vzápětí po vyslovení výše uvedeného, pustil se Ježíš Kristus do zrušování určitých zákonů nebo do jejich značného modifikování. V celé páté kapitole Matouše se po verši 18 nepopisuje nic jiného než proces tohoto rušení a modifikace. Později v průběhu Svého poslání na vaší planetě zredukoval a modifikoval Ježíš Kristus celý Mojžíšův zákon na dva zákony, jak je zaznamenáno u Matouše v kapitole 22 ve verších 34-40 (i v jiných evangeliích).

Jak si vzpomínáte, tyto dva principy jsou následující:

„Miluj Pána, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. Miluj svého bližního jako sám sebe. I řekl: Na těch dvou přikázání spočívá celý zákon i proroci.“

Na konci Své mise dal Ježíš Kristus Svým učedníkům nové přikázání, zaznamenané u Jana 13:34-35:

„Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali, jako Já jsem miloval vás,
i vy se milujte navzájem. Podle toho všichni poznají, že jste Moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“

Dalším krokem, jenž následoval po odchodu Pána Ježíše Krista z vaší planety, bylo zpříkaldnění a diferenciacie duchovních principů. Jak lze rozlišit následovníky Pána Ježíše Krista od všech ostatních ? Tím, že se ukáže, jak vypadá hluboká láska a úcta jedněm k druhým. Jednáš-li tak, jako každý jiný, v čem tedy je rozdíl mezi tebou a jinými ? Je zřejmé, že v době, kdy Ježíš Kristus dával toto nové přikázání učedníkům, žádná pravá láska jednoho k druhému na vaší planetě neexistovala. Jinak by nebylo třeba formulovat toto přikázání či tento zákon. Tedy výše uvedena ilustrace vám, jak nastává periodické osvěžování, modifikace a nové definování všech duchovních principů a zákonů a proč jsou nezbytné.

V přítomné době započalo nové údobí v dějinách tohoto časového cyklu. Tato perioda není jenom počátkem nového kroku, jak to bylo v případě předešlých period a kroků tohoto časového cyklu: Je to úplně nová éra v rámci tohoto časového cyklu, která je započata Pánem Ježíšem Kristem. Tato nová éra nemohla začít, dokud by nenastaly hluboké změny v Přirozenosti Nevyššího a Nejvyšší se nestal Pánem Ježíšem Kristem. Když se to naplnilo, dřívější éra či předešlá perioda již vyčerpala svůj užitek a splnila svůj účel a nová éra duchovního vývoje přichází do své plodnosti. Nové zjevení, obsažené v této knize, je odrazem této Nové éry. Tato nová éra či perioda se týká veškerého Stvoření a jeho multivesmíru, všech sentientních entit, celé zóny vymístění a všech jeho obyvatel, jakožto i vaší planety. Multiverzální důsledky této éry jsou enormní a budou trvat po dlouhou dobu – až k samotnému konci tohoto časového cyklu i déle.

Pro tuto její nesmírnou důležitost je nutno všechny duchovní zákony, které vládly v předešlé éře či dřívějším údobí, nově definovat, obnovit, modifikovat a v případě nutnosti i zrušit a odstranit. V přítomné době se berou v úvahu následující zákony:

1. Prvopočáteční zákon se vztahuje k lásce k Pánu, vašemu Bohu. Tento zákon je modifikován následujícím způsobem:

Miluj Pána Ježíše Krista bezpodmínečně s moudrostí z celého svého „Já jsem“,
a to nade všechny a nade všecko,
kvůli samotnému Pánu Ježíši Kristu a kvůli samotnému principu,
aniž bys něco očekával na oplátku.
Ze své svobodné vůle a dobrovolnou volbou doznáš,
že existuje jenom jeden Bůh, Stvořitel, Spasitel a Zdroj pravého života
– Pán Ježíš Kristus.

Ze své svobodné vůle a dobrovolnou volbou přiznáš a přijmeš
Novou přirozenost Pána Ježíše Krista,
a tím uznáš skutečnost, že lidské tělo Ježíše Krista bylo učiněno
Božským,
tak jak i Jeho/Její Božství bylo učiněno lidským
a bylo plně včleněno, vpojeno a zkríženo v celistvosti Nejvyššího,
a tak Jej učinilo plně a dokonale Pánem Ježíšem Kristem.

Nepřijme-li se nejprve tento fundamentálně důležitý nový duchovní zákon, vládoucí nad Novým věkem, pak žádný z následujících zákonů nebude déle mít moc či význam.

2. Druhý zákon se vztahuje na lásku k jiným. Tento zákon je modifikován tímto způsobem:

Miluj bezpodmínečně s moudrostí z celého svého „já jsem“
všechny více než sama sebe,
a to kvůli Pánu Ježíši Kristu, v nich přebývajícím,
kvůli nim samým a kvůli samotnému principu,
aniž bys očekával něco na oplátku.

3. Třetí zákon je zcela novým a je odvozen z výše uvedených modifikovaných zákonů. Jeden aspekt tohoto zákona byl obsažen ve starém přikázání „milovati budeš bližního svého jako sama sebe.“ Formulace tohoto nového zákona vypadá takto:

Miluj sebe sama bezpodmínečně a s moudrostí z celého svého „já jsem“,
ve všech aspektech svého projevení se
svého ducha, své duše i svého těla – své jediné mysli,
a to kvůli Pánu Ježíši Kristu v sobě a v jiných,
kvůli ostatním a celému Stvoření,
kvůli sobě, jako jedinečnému a neopakovatelnému jedinci,
a kvůli samotnému principu, protože je to tak správné.

Na těchto třech zákonech tedy záleží všechny duchovní principy a z nich se všechny odvozují. Jejich splnění znamená splnění veškerých zákonů v jsoucnu a bytí.

Než přikročíme k dalším zákonům, jsou nutná některá vysvětlení obsahu výše definovaných tří zákonů. Je třeba vysvětlit dva pojmy: „Bezpodmínečná láska“ a „milovat s moudrostí“. Jak jste si povšimli, tyto termíny neexistují ve starých zákonech. Slovo „láska“ bylo použito prostě. Stalo se tak za účelem odrážení existujících duchovních podmínek v době před odchodem i po odchodu Pána Ježíše Krista z vaší planety. Jak si můžete vzpomenout, těmi podmínkami byly externalizace, literalizace a ritualizace všech duchovních principů, které s v takovémto procesu zcela

vytratily. Není žádná moudrost v takovém postoji a procesu. Ba ani správné pojmání samotných principů tam není.

Vzhledem k tomu slovo „moudrost“ nebylo užito, protože šlo o bláhový přístup. Ale ani slova „bezpodmínečně“ nemohlo být použito. Bylo by bývalo vzato doslovně. Lidští tvorové by nesprávně usoudili, že musí milovat jiné v jejich zlu a negativním stavu. Takto milovat by znamenalo milovat zla a nepravdy. Bylo tedy užíváno jenom slovo „láska“, aby se ukázalo, že pravý zdroj života se může najít jen v milování Boha, jiných a sama sebe. Avšak toto neurčuje, jak se ta láska má projevovat. Namísto toho se odkazuje na Desatero přikázání. Ta ukazují na to, co se nemá dělat. (O otázce Desatera viz kapitola dvacet čtyři v této knize, pod názvem „Desatero znovu navštívené“). Ale mimo pobídky k přijetí Boha neříkají nic, co se má dělat, nebo to ukazují velmi neurčitě. Proto se usoudilo, že zachování obřadu podle předpisů Mojžíšova zákona a – v křesťanské éře – sledováním diktátů doslovných výpovědí Ježíše Krista a zvláště pak Pavlových stanoví, co se má dělat. Navíc k dodržování těchto předpisů byla připojena vložka o odměně. „Budeš-li dělat toto, povede se ti dobře.“ Nebo: „Jak chcete, aby lidé jednali s vámi, tak jedněte vy s nimi“ (Lukáše 6:31). Opět je zde podmínka: „Budu s tebou zacházet dobře, protože se přejí, aby se se mnou zacházelo dobře“. Dělán to proto kvůli sobě. Při takové kvalitě lásky nemůžeš užít slov „bezpodmínečně“ či „moudrost“.

Důvody pro uvedení takové lásky v té době s pokračováním až ke křesťanské éře se mohou nalézt v duchovní kvalitě, jež vládla v celé zóně vymístění a na vaší planetě. Tehdy již všechny duchovní principy byly zprzněny, překrouceny a úplně zfalšovány. Neexistovala žádná pravá znalost o ničem. Aby bylo možno motivovat lidské tvory pro nějaké duchovní dění za těch okolností, muselo se začít z té pozice, v jaké se nacházejí. A ta pozice spočívá v tom, že činí vše jenom kvůli samým sobě.

Prvním krokem v duchovním probuzení lidských tvorů je láska kvůli vlastním osobním důvodům. Až jsou pevně zakotveny v takové lásce, může se započít s jejich postupným seznámením s pravou znalostí duchovních principů, které nakonec napomohou při změně jejich postoje, takže začnou dělat věci pro obecné blaho. V této nové éře však tyto okolnosti nejsou déle únosné. Dřívější pojmání lásky splnilo svůj účel a došlo k formulování nového způsobu chápání a praktikování lásky. Nastal nyní čas, aby se milovalo bezpodmínečně s moudrostí. Na první pohled se může zdát, že toto tvrzení je v rozporu samo se sebou. Jak je možné milovat bezpodmínečně s moudrostí ? Nesvědčí to o selektivní lásce ? Rozpor je pouze zdánlivý. Bezpodmínečnost platí jen pro pozitivní stav. Vše, co je pozitivní, může přicházet jenom od Pána Ježíše Krista. Pozitivní stav nemá v sobě nic z povahy negativní. Proto má se milovat bezpodmínečně kvůli sobě samému, jako něco, co ustanovuje pravý život. Pozitivní stav má v sobě plnost přítomnosti Pána Ježíše Krista. Pozitivní stav je Pánem Ježíšem Kristem, který jej zároveň převyšuje ve všech aspektech. Odtud vyplývá požadavek milovat Pána Ježíše Krista bezpodmínečně nade všechny a nade všecko, neboť je jediným pramenem života, a který daruje ten život každému bezpodmínečně bez jakýchkoliv háčků. Takto milovat je moudré. Odtud pochází láska s moudrostí.

Naproti tomu jak lze projevovat bezpodmínečnou lásku uprostřed negativního stavu plného nenávisti, krutosti, zarputilosti a ničivosti ? Tím, že se odtrhne povaha negativního stavu. Bezpodmínečné odmítnutí všeho negativního, zlého a falešného je nepodmínečnou láskou ke všem v negativním stavu. Říká se mezi vámi: „Neslouží to dobře tvému zdraví (tvému životu) být takovým.“ Miluji-li tě doopravdy, pak si nepřeji, abys byl takovým. V této lásce je moudrost. Je moudré odvrhnout vše negativní,

jelikož jeho přítomnost odpuzuje přítomnost pozitivního stavu, to jest Pána Ježíše Krista. Postrádání té přítomnosti znamená nepřítomnost pravého života. Milovat zla a falešnosti bezpodmínečně znamená nenávidět a mít v pohrdání vše pozitivní, tj., Pána Ježíše Krista. V tomto je bláznovství takové lásky.

Další rozlišování zde je v tom, že se miluje někdo nepodmínečně v negativním stavu, ale odmítá se jeho zlý a falešný životní styl. Takové odmítnutí není jenom slovy, ale primárně vlastním životním stylem, jenž je od základu odlišný od životního stylu negativního stavu. Vzpomínáte na nové přikázání, které dal Ježíš Kristus Svým učedníkům ? Milujte se navzájem, aby podle té lásky jiní, co v takové lásce nejsou, mohli vidět, že patříte k pozitivnímu stavu. Milujte je kvůli nim, kvůli Pánu Ježíši Kristu, a dáváte jim příklad toho, jak to vypadá patřit pozitivnímu stavu v porovnání s přebýváním ve stavu negativním. A toto je, co značí milovat bezpodmínečně s moudrostí po dobu nacházení se na území negativního stavu.

Jiný aspekt takové lásky je v tom, že každý v určitém stupni v sobě nosí přítomnost Pána Ježíše Krista. Agenti i otroci negativního stavu také mají tu přítomnost, jinak by nemohli žít ani zlomek vteřiny. Avšak, jak již připomenul Swedenborg, jejich problém je v tom, že popírají tu přítomnost a otáčejí se k ní zády. Tímto činem vylučují svoji přítomnost v Pánu Ježíši Kristu, tj. v pozitivním stavu. Neexistuje zde žádná reciprocita. Milovat takto někoho bezpodmínečně znamená milovati bezpodmínečně Přítomnost Pána Ježíše Krista v něm. Miluje se Pán Ježíš Kristus v jiných a milují se jiní, protože v sobě nosí tu přítomnost. Vše ostatní není relativní, nemá žádný význam a je neskutečné. Cožpak můžeš milovati něco nereálného ? Taková láska neexistuje. V bezpodmínečné lásce Pána Ježíše Krista v sobě a sama sebe pro tento fakt je pravou moudrostí té lásky. Toto jediné je skutečnou láskou, ze které se odvozuje veškeré ostatní milování. A proto je, co znamená milovat bezpodmínečně s moudrostí.

Ale co znamená – milovat ? Jak se projevuje láska v každodenním praktickém životě ? Nestačí vyjádřit slovy takovou lásku. Jak víte, lidští tvorové jsou mistry v umění říkat a prohlašovat jedno, ale zároveň myslet a cítit přesně opak toho, co říkají či prohlašují. Proto slovní sdělení ohledně takové lásky sama o sobě nejsou postačující. Mohou být považovány jenom za zevnější vyjádření, že taková láska může, ale nemusí existovat. Ve skutečnosti je nejméně sedm potvrzujících znamení, že taková láska existuje a je reálnou ve vašem životě:

Za prvé: Neustále přemýšlíte o milování Pána Ježíše Krista, jiných a sama sebe bezpodmínečně s moudrostí. Každý stav či pocit, bez ohledu na to, jaký, musí vstoupit do vašeho uvědomění a stát se integrální částí vašeho myšlení. Bez vědomého uvědomění této bezpodmínečné lásky v aktivním myšlení neexistuje potvrzení takové lásky.

Za druhé: Pociťujete intenzivně tuto bezpodmínečnou moudrou lásku vůči Pánu Ježíši Kristu, jiným a sobě. Kdykoliv myslíte na Pána Ježíše Krista, na jiné a na sama sebe, po celé vaší bytosti se šíří nesmírné teplé, radostné a šťastné pocity.

Za třetí: Neustále prožíváte nesmírnou touhu a vůli milovat bezpodmínečně s moudrostí Pána Ježíše Krista, jiné a sama sebe více a více každý den. Všechna tvá vůle, snahy, síla, moc a odhodlání jsou namířeny k takové čisté, nepodmínečné, moudré lásce.

Za čtvrté: Vaše úmysly ve všech činech, bez výjimky a vyloučení, jsou v souladu s pozicí této bezpodmínečné moudré lásky vůči Pánu Ježíši Kristu, jiným a sobě samému.

Za páté: Vaše činy, chování a postoje směřují k neustálému projevování a posilování této bezpodmínečné moudré lásky vůči Pánu Ježíši Kristu, jiným a samému sobě.

Za šesté: Vcházejíce do nitra (jak bylo popsáno v páté kapitole této knihy) dvakrát až třikrát denně, scházejíce se s Pánem Ježíšem Kristem, s ostatními a se sebou samým (v čemž je význam Poslední Večeře), požádáte Pána Ježíše Krista, aby vám pomohl milovat s moudrostí nepodmínečně více a více Jej/Ji, jiné i sama sebe a aby vás učil, jak milovat správně a náležitě a jak taková láska se má zpříkladňovat, uskutečňovat, zpředměnit, prožívat a praktikovat trvale. Pouze ze svého vlastního nitra, z přítomnosti Pána Ježíše Krista ve vás můžete objevit, v čem spočívá váš zvláštní způsob projevu té lásky ve vašem vlastním individualizovaném životě. Pamatujte si, že rozliční jedinci projevují rozmanité aspekty a potřeby té lásky. Rozpoznat a vyjádřit takové aspekty a potřeby je moudrostí té lásky.

A za sedmé: Budete vyjadřovat a vyslovovat taktně a obezřetně tuto nepodmínečnou moudrou lásku dobrovolným chtěním sdílet takovou lásku, vyžaduje-li se či požaduje, aniž by se uvalovala na kohokoliv proti jeho svobodné vůli a volbě, ale také bez „házení perel sviním a dáváním toho, co je svaté, psům“ (Matouš 7:6). Během setkání a komunikování s Pánem Ježíšem Kristem ve vašem nitru v době denního praktikování vcházení do nitra požádáte Pána Ježíše Krista, aby vám dal větší stupeň rozlišující moudrosti a intuice, jenž by vás uschopnil zvědět a vycítit, kdy, kde, jak a komu vyjádřit, vyslovit a sdělit vaši bezpodmínečnou moudrou lásku.

Dávat lásku „sviním“ a „psům“, tj. zlům a nepravdám neboli jedincům ztotožňujícím se zcela se zly a nepravdami, znamená schvalovat jejich zla a nepravdy. Jejich schvalováním se dává těmto jedincům moc, která patří Pánu Ježíši Kristu. Předáváním té moci vrháte se do nebezpečí vlastního života v důsledku přerušení ochrany z Pána Ježíše Krista (předání moci). V takovém případě se skutečně, otočí a roztrhají vás na kusy (Matouš 7:6).

Nyní zopakujme: Všechny tyto dobré věci se činí kvůli Pánu Ježíši Kristu, kvůli všem duchovním principům, kvůli jiným, kvůli sobě samému, jako nositeli jedinečné a svérázné přítomnosti Pána Ježíše Krista v tvém nitru, a kvůli tomu, že je správné to činit, aniž by se očekávalo něco na oplátku, to jest dělá se vše kvůli samotnému principu. Takto vše činit znamená praktikovat, co požadují tři výš formulované zákony. Tyto tři zákony představují základ duchovního života. Jsou životem zbývajících deseti zákonů, které následují:

1. ZÁKON SVOBODY VOLBY KVŮLI SAMOTNÉMU PRINCIPU

„Nelze přisoudit nikomu nic z toho, co činí, cítí, chce, k čemu má sklon, co říká a provádí, nekoná-li tak vše ze svobodné volby a vůle, kvůli samotnému principu. Nemá to žádnou osobní duchovní platnost. V procesu osobního posledního soudu se mu to odebere.“

Požadavkem nového duchovního stavu je, že jen to se může stát integrální částí vašeho opravdového života (z hlediska jeho věčného pokračování), co jste získali pouze z pozice své vlastní svobodné volby, ze svobodné vůle, kvůli principu, jelikož tak činit je správné. Cokoliv jiného, co se takto nezíská, odpadne a nebude se s tím počítat při vašem konečném soudu. Bylo to vnuceno nějakými jinými zevními ohledy. A ačkoli některé z nich mohli být pozitivní a dobré, přece jen nebudou mít žádný vliv na váš život, poněvadž vámi nikdy nebyly zvnitřněny.

Proces zvnitřnění může se udát, jenom když to přijmete na základě své svobodné vůle a volby. Všechno ostatní, co nepostoupí nad vaše zevnějšnosti, zůstává v zevnějšnostech. Jak již víte, nemůžete se sebou vzít nic zevního, neboť váš život tkví ve vašich niternostech, nikoliv v zevnějšnostech. Tím, že jste v negativním stavu, musíte dělat mnoho věcí, které byste nikdy dobrovolně nečinili, kdybyste žili v pozitivním stavu. Životní styl negativního stavu velmi často požaduje, abyste se chovali, působili, cítili a říkali věci, jež nevycházejí ze srdce – z vašeho nitra. Jsou vám vnuceny zákony negativního stavu. Děláte je, protože před svým fyzickým narozením, z určitých důležitých duchovních důvodů, jste si zvolili vstoupit na území negativního stavu. Tento váš výběr předpokládá provádění a prožívání věcí v negativním stavu, které by se jinak nevolily. A přece musíte je dělat, chcete-li přežít na teritoriu negativního stavu. Platit účty, chodit do práce, setkat se s lidmi, kteří s vámi nemají nic společného, snášet věci odporné pozitivnímu stavu, a mnoho jiného v tomto smyslu musíte dělat. Kdybyste se však ztotožnili s těmito negativními věcmi a činy ze svobodné vůle a volby, považujete vše za zdroj požitku, za něco lahodného a velmi vhodného, nebo byste je zvolili kvůli vlastní reputaci, světskému postavení a prestiži, nebo pro jiné nízké důvody, pak by se vše stalo integrální částí vašeho života, to jest: Bylo by to vámi zvnitřněno a při posledním vyúčtování vám přivlastněno jako něco, co vám patří.

Avšak totéž je pravdou i v případě pozitivního stavu a dobrých věcí v obou směrech. Aniž si zvolíte být pozitivní, milující, moudří a dobří z vlastní vůle a volby a pro samotný princip, neboť je to tak správné tak činit, bez jakékoliv vypočítavosti, pak ta pozitivnost a láskyplnost zůstává jen ve vašich zevnějšnostech. Nevstoupily do vaší niternosti. Jak víte, mnoho lidských tvorů jedná, chová se a vypadá dobře, pozitivně, moudře a láskyplně. Avšak je to vše ne proto, že si tak vybrali v zájmu samotných principů, že to tak doopravdy chtěli, nýbrž proto, že se to vyplácí být takovým. Jejich postavení, prestiž, dobrá reputace v očích jiných a co všechno tam ještě nemáte, jim diktuje a nutí je být takovými. Za jiných okolností by si to nikdy nezvolili. Proto nemůže se jim při jejich osobním posledním soudu přisoudit nic z té dobroty, pozitivnosti, láskyplnosti a moudrosti. Odejme se to od nich a dá se těm, kteří takovými byli ze své svobodné vůle a volby a pro samotné principy. Toto je přesně to, co je míněno slovy Ježíše Krista, jak jsou zaznamenána například u Lukáše 19:26:

„Neboť pravím vám, že každému, kdo má, bude dáno;
tomu, kdo nemá, odňato bude i to, co má.“

„Každý, kdo má“ značí každého, kdo věci získal svobodnou vůlí a volbou kvůli principům bez jakýchkoliv vnějších ohledů a nátlaků. „Kdo nemá“ označuje ty, co to učinili z nějakých jiných ohledů než těch, co vyvěrají ze svobodné vůle a volby pro principy a že to je správné samo o sobě. Jejich dobré skutky jsou od nich odloučeny a dány těm, kteří by je byly konali s dobrým úmyslem a správnou motivací podle definice tohoto zákona. Modifikace tohoto zákona se zrcadlí ve slovech „kvůli principu, neboť je správné tak činit“. Toto je rozšířením zákona o svobodě volby, jenž byl omezen formulací o svobodné vůli a volbě bez uvážení samotného principu.

V novém duchovním přístupu hraje toto „pro samotný princip“ nejdůležitější roli. Důležitým ohledem zde není jen to, jak se něco volí (zda ze svobodné vůle či nikoliv), nýbrž proč se také něco volí (je to pro samotný princip – neboť tak činit je správné – anebo z jiných důvodů ?). Takže kombinace „jak“ a „proč“ určuje, do jaké míry se aplikuje tento nový zákon ve tvém životě.

2. ZÁKON OBMĚNĚNÉ JEDINOSTI A ROVNOSTI

„Je pouze jeden Absolutní princip života – Pán Ježíš Kristus. Maje Absolutní přirozenost, musí se jedinstvo tohoto Principu projevit v absolutním smyslu. Avšak neexistují dva absolutní stavy bok po boku pro vzájemné sdílení v absolutním smyslu. Koexistence dvojího absolutna se vzájemně vylučuje. Žádné z nich by nebylo absolutní, jen relativní jedno vůči druhému. Proto veškeré výlučné projevy Absolutna se obměňují nekonečně mnoha různými způsoby. V totálním kumulativním součtu všech těchto diverzifikovaných způsobů a postupů spočívá projevení se v absolutním smyslu. Jelikož každá částice té Rozmanitosti je obsažena v Absolutním stavu, je důležitá a potřebná pro manifestování tohoto Stavů v absolutním smyslu, jako jakákoliv jiná částice či cokoliv jiného. Z tohoto důvodu všechny si jsou rovny. Žádné přednostní zacházení s žádnou z nich není možné, ba ani myslitelné.“

V této obměněné jedinstvu a rovnosti je zakořeněna povaha pozitivního stavu. Jakékoliv vybočení od tohoto zákona představuje porušení principů pozitivního stavu a negativní stav přichází do svého jsoucna a bytí. Z principu zde plyne, že Absolutní stav – Pán Ježíš Kristus je Absolutně pozitivní. Negativní stav nevyvěrá z Absolutně pozitivního, nýbrž z porušení tohoto principu a odchýlení se od něj.

Aby mohl negativní stav být a existovat, musí být počata idea separace, nerovnosti a preference. Tato idea však nemůže být počata v někom, kdo je Absolutně pozitivní. Nicméně může být počata v někom, kdo je relativní vůči Absolutně pozitivnímu, jelikož ten někdo nemůže sám sebe považovat za něco jemu rovného. Rovnost relativních bytostí je založena na faktu, že rovným způsobem v sobě obsahují přítomnost Pána Ježíše Krista, tj., Absolutní stav. Uznání a přijetí faktu, že Pán Ježíš Kristus se projevuje nekonečnou mnohostí a růzností způsobu mezi všemi a v každém individuu, rovnou měrou sjednocuje všechny jedince v Pánu Ježíši Kristu. Tímto procesem je idea separace, preference, nerovnosti atd. nulifikována a nemůže se zachytit.

Avšak opomine-li někdo uzнат a přijmout tento princip, v tu chvíli začne pociťovat sám sebe jako izolovaného, odděleného a nerovného vzhledem ke svému Zdroji. To dává popud k tomu, aby negativní stav dozrál do plnosti. Negativní stav je založen na opozici tomuto zákonu. Je to starý zákon, který je zde nově formulován se zdůrazněním faktu, jak důležité je, abyste viděli svůj poměr k Pánu Ježíši Kristu z tohoto pohledu, a jak se vyhnout upadnutí do pasti negativního stavu, který neustále zpříkladňuje nanejvýš živě svými činy a životním stylem svou opozici k tomuto zákonu.

Nový aspekt tohoto zákona může být nalezen v Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, jež umožňuje zakoušet Ho/Ji na základě rovnosti prostřednictvím toho fyzického těla - masa, původně vytvořeného z relativních negativních elementů zóny vymístění a planety Nula a inkorporovaného – po své divinizaci – v povšechnost Přirozenosti Nejvyššího. Prostřednictvím tohoto nového stavu může Pán Ježíš Kristus jednat s vámi nejen z pozice Absolutního stavu, ale také z pozice stavu relativního, když sestoupil na vaši úroveň jako rovný s rovným.

Tímto faktem byl význam nerovnosti relativního vůči absolutnímu, který má potenciál pro aktivaci negativního stavu, nulifikován a učiněn neplatným. Věcně důležitý faktor inkarnace Nejvyššího ve formě Ježíše Krista do relativních a negativních podmínek, prožití relativnosti a její inkorporování v Jeho/Její Přirozenosti umožňuje, aby se stýkal se všemi z této relativní pozice, tj. jako rovný s rovnými. Kvůli tomuto osudně závažnému činiteli je navěky zabráněno nutnosti aktivace negativního stavu v budoucnosti – po ukončení tohoto časového cyklu. Před touto inkarnací a než na sebe vzal relativní tělo - maso, nemohl nikdo přistupovat k Nejvyššímu s jakýmkoliv pocitem rovnosti. Podobná situace má vždy potenciál pro reaktivaci negativního stavu. Nyní se však může Pán Ježíš Kristus s vámi stýkat z vaší pozice – z pozice relativnosti. Toto též dává příležitost všem těm, kdo chtějí prožít vtaž k Pánu Ježíši Kristu způsobem co nejvíce jedinečným, soukromým, osobním, rovnocenným a intimním.

Jak můžete vidět, má skutečnost Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista enormní důsledky pro všechny časové cykly, které budou následovat po tomto cyklu. Od této chvíle bude Pán Ježíš Kristus moci mít vztah kdykoliv a kdekoliv s každým jedincem z jeho pozice a podle jeho stavu, jako rovný s rovným, aniž by kdy mohl vzniknout pocit méněcennosti či nerovnosti relativního vůči absolutnímu. Takže opakujeme, nikdy již nedostane příležitost k tomu, aby negativní stav mohl být znovu započat. Toto je další aspekt spasitelné milosti Pána Ježíše Krista. Tento zákon je tedy modifikován a doplněn s tím, aby v něm byl zahrnut tento nejdůležitější fakt, který scházal v zákoně starém, poněvadž nebyl ještě dokončen proces fúze a hybridizace, popsany v předchozích kapitolách.

3. ZÁKON DUCHOVNÍ REALITY

„Je pouze jedna skutečnost v jsoucnu a bytí, z níž všechno ostatní odvozuje svou vlastní realitu – duchovní skutečnost. Nic nemůže být a existovat samo v sobě a samo sebou bez duchovní ideje jeho formování do reality, která je popudem k stávání se této reality. Jinými slovy, vůbec každá realita je nejdříve formulována jako duchovní idea. Jakmile je formulována, čili vyskytuje se v duchu, má tendenci postoupit směrem ke svému konkrétnímu projevení se. Forma tohoto projevu může na sebe vzít jakýkoliv zjev či vzezření v souladu s obsahem vytvářející ideje.“

V absolutním smyslu tento zákon znamená, že může být pouze jedna opravdová realita – realita Absolutního jsoucna a bytí Absolutního ducha Pána Ježíše Krista, z něhož se

odvozuje všechno bez výjimky a vyloučení. Naprosto nic nemůže existovat bez tohoto Absolutního jsoucná a bytí. V tomto faktu je samotný duchovní princip veškeré reality. Nejprve tu máme ducha, za druhé je tu duše toho ducha, za třetí je tu forma projevu toho ducha a jeho duše, a za čtvrté je tu prostředí toho ducha, jež je vytvořeno z idejí ducha, týkajících se náležitě projekce a manifestování jeho formy.

Tento zákon také naznačuje, že vše, co je a existuje, je nositelem a obrazem všech principů a zákonů zdroje, který jej vytváří. Takže má tendenci ujmout se vlastního nezávislého jsoucná a bytí či vlastní reality založené na pravé skutečnosti svého zdroje. Proto – nazíráno samo sebou – zdá se mu, že má vlastní realitu a myslí si, že je nezávislá na všem ostatním.

Důsledky tohoto zákona jsou enormní pro všechny sentientní entity. Tím, že mají svůj původ v Idejích Absolutního ducha Pána Ježíše Krista, závisí jejich život naprosto na Absolutním životě Pána Ježíše Krista. Nicméně tím, že odrážejí v sobě obraz a podobenství svého Stvořitele, zdají se samy sobě jako soběstačné, s vlastní realitou a nezávisle od svého Absolutního zdroje. Principem zde je, že jakmile se idea vyskytne v Absolutní sentientní mysli, pak díky své povaze má ta idea tendenci se promítnout do vlastního jsoucná a bytí, a tak se stát svou vlastní realitou. Toto je nutnou podmínkou pro sentientní život a pro život v multivesmíru. Motivace být a existovat vyvěrá ze schopnosti být nezávislý.

Naproti tomu, být nezávislý je jedním ze životně nejméně závažných předpokladů pro ustanovení vzájemného poměru s jinými, hlavně však s vlastním Absolutním zdrojem – Pánem Ježíšem Kristem. Jak víte, jeden z účelů Stvoření bylo ustanovení takového recipročního poměru se stvořenými. Kdyby neměli tento pocit nezávislosti a své vlastní reálnosti, pak by nemohli vytvořit smysluplný, svobodný a trvalý vztah vůči svému Absolutnímu zdroji.

Byli tedy v průběhu tvoření nadáni svým Stvořitelem stejnými atributy, jaké má Sám: Svobodou volby, nezávislostí a pocitem vlastní reálnosti. Z této pozice, majíce tyto důležité atributy, mohou všechny sentientní entity mít pocit vlastní nezávislé skutečnosti, ze které se mohou stýkat se svým Absolutním zdrojem bez pocitu donucení či otroctví. Mít neustále tento fakt na vědomí je tím pravým principem tohoto zákona.

Zamítnutí obsahu, významnosti a skutečnosti tohoto zákona dává popud negativnímu stavu, aby mohl vejít do svého jsoucná a bytí. Realita nezávislosti jsoucná a bytí negativního stavu je založena na faktu přijetí tohoto zavržení. Vše, co je odvrženo z pravého jsoucná a bytí stává se realitou pro jsoucná a bytí negativního stavu. Kdyby nebyla nikdy odvržena pravda o této věci, nikdy by nebyl a ani neexistoval negativní stav. V tomto faktu tkví ten pravý duchovní princip vlastní skutečnosti negativního stavu.

Tento zákon je starý. V souladu s novým duchovním stavem se modifikuje následujícím způsobem:

„Od této chvíle je pravá realita jsoucná a bytí každého určena tou pozicí, postojem a vztahem, jaké si kdo zvolí vůči Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista popsané v této knize. Jelikož toto je Nová Absolutní realita, je nezávislost všech jiných realit v jsoucná a bytí definována mírou

vzájemnosti, jaká se ochotně nabídne této Nové přirozenosti Absolutní duchovní reality – Pánu Ježíši Kristu. Přijetí a potvrzení tohoto faktu uvede každého do pozice pocitu vlastní nezávislé reálnosti. Z této pozice může každý vzájemně oplácet vše, co přichází od Pána Ježíše Krista. Odvržení tohoto faktu uvádí do centra internalizovaného negativního stavu, který se buduje na principech oponujících pozitivnímu stavu – na separaci, zotročení, závislosti a ztrátě vlastní reálnosti.“

V tomto spoluoznačení tedy nemůže žádné jiné pojmání Absolutního jsoucná a bytí déle udržovat při životě pravou duchovní realitu něčího života. Neuzná-li kdo ochotně tuto Novou přirozenost Pána Ježíše Krista jako jediného pravého Boha Nejvyššího, pak se stane duchovně mrtvým. Není již udržitelné vyznávat a sloužit nějakému jinému Bohu či bohům pod jakýmkoliv jmény či stadii. Všechny aspekty Nejvyššího, které se objevovaly či byly pojaty pod rozličnými jmény na vaší planetě i jinde v zóně vymístění, byly zcela včleněny a absorbovány v této Nové přirozenosti, která dala vznik úplně rozdílné duchovní realitě.

Vejit v tuto realitu vyžaduje přehodnocení sebe sama a znovudefinování postoje, jaký se zvolí vůči této Nové skutečnosti. Ti lidští tvorové na vaší planetě, jimž se nedostane informace o tomto Novém zjevení, budou postaveni před nutnost volby po svém příchodu do intermediálního světa, což nastane po smrti jejich hmotného těla. Naproti tomu ti, co budou mít příležitost číst tato slova, a přesto si zvolí odvrhnout pravdu této věci, octnou se automaticky na straně negativního stavu.

Mnozí lidští tvorové se pokusí ospravedlnit svůj kolísavý postoj vůči přijetí tohoto Nového zjevení jako jediné faktické možnosti na tom základě, že vyrostli a byli vychováni v rozdílném náboženském prostředí, které je nemá k tomu, aby přijali tento názor. Prohlašují, že jsou Židé či buddhisté či hinduisté či taoisté či muslimové nebo křesťané či co všechno tam nemáte. Tím, že patří k tomuto druhu náboženských směrů, mají za to, že je přestupkem přijmout Novou přirozenost Nejvyššího – po jakýmkoliv jménem, které přijímají – jako Pána Ježíše Krista. Zde se u vás může objevit nebezpečná tendence podlehnout kompromisu a přijmout systémy jejich víry jako božsky inspirované a nepopíratelné.

Podle opravdového duchovního spoluoznačení tohoto zákona neochota přiznat tento fakt znamená neochotu podstoupit změnu. Váhavost ve věci změny svědčí o tom, že jedinec je ovládán negativním stavem. Jak víte, negativní stav nenávidí jakoukoliv změnu, cokoli nové a progresivní. Má zálibu v stagnaci a rád udržuje status quo do nekonečna. Odpor ke změně znamená otrockou závislost na pojmech, stavech a podmínkách, které podle jedincovy víry mají trvalou hodnotu. V okamžiku, kdy uvěříte, že váš názor, mínění, životní styl, náboženství či cokoli vaše je trvalým a nezměnitelným, stáváte se jejich otrokem. Přicházíte o svou duchovní realitu, kterou zaprodáváte stagnujícím systému víry.

Duchovní zločin u všech existujících náboženských směrů na vaší planetě a po celé zóně vymístění je ve faktu, že dogmatizují svoje doktríny o duchovních principech a povaze Boha a považují je za nesmrtelné, a tudíž nikdy nepodléhající změnám, modifikacím či zaměnění, obzvláště jde-li o Boží přirozenost. Pro ně myslet, že Přirozenost Boží se vůbec může změnit, je rouháním a neodpustitelným hříchem.

Potřeba změn ve všech podmínkách a stavech včetně Přirozenosti Boha Nejvyššího, který se stal plností Pána Ježíše Krista, je podstatou pravé duchovní reality jsoucná a bytí. Starý zákon duchovní skutečnosti se tedy tímto redefinuje, aby mohl odrážet novou duchovní realitu změny. Realita jakéhokoliv jsoucná a bytí se odvozuje ze své schopnosti měnit se podle potřeby, kdy je třeba, je-li vůbec třeba a jakým způsobem je třeba. Jelikož Pán Ježíš Kristus je Sám/Sama v sobě Absolutním zákonem, platí tento zákon stejně i v Jeho/Její případě. V tomto je samotný duchovní princip Zákona duchovní reality. Přijetím tohoto zákona jako duchovního faktu se potvrzuje pravá duchovní skutečnost vlastního jsoucná a bytí.

4. ZÁKON DUCHOVNÍ JEDNOSTRANNOSTI

Tento zákon byl uveden v jsoucná a bytí po té, co negativní stav byl aktivován. Poprvé se o něm zmiňuje kniha „Základy lidské duchovnosti“ a náležitě je definován v knize „Realita, mýty a iluze“, aniž by byl takto označen. Fundamentální principy tohoto zákona mohou být formulovány následovně:

„Pozitivní stav je jediným, nejzazším jsoucнем a bytím, jež existuje v sobě, ze sebe a sebou, bez jakéhokoliv jiného pramene či stavu, jenž by se mu rovnal, nebo bylo něco vyššího či opačného. Tím, že pozitivním stavem je ve smyslu jeho absolutnosti a celistvosti sama Přirozenost Pána Ježíše Krista, který jej zároveň přesahuje, je Pán Ježíš Kristus jediným Absolutním jsoucнем a Bytím, existujícím v Sobě, ze Sebe a Sebou, bez jakéhokoliv jiného pramene Svého původu.“

Jednoduše řečeno, není jiného Absolutního stavu, který by mu byl rovný, vyšší či opačný, je pouze Pán Ježíš Kristus.

Důvodem k uvedení tohoto zákona po aktivaci negativního stavu bylo to, že negativní stav se prohlásil buď za rovného Bohu, nebo za vyššího než Bůh, anebo Jeho/Její opakem. Jinými slovy: Negativní stav přesvědčil mnohé, že existuje dualita jsoucná a bytí, která je tou pravou povahou multivesmíru. Znárodnuje se to jako Janus, bůh s dvěma tvářemi. Jedna z jeho tváří je dobrá, druhá je zlá. Má se za to, že Boží přirozenost je dvojaká, a tudíž Bůh je pramenem jak dobra, tak i zla. V tomto ohledu tedy jsou v multivesmíru dvě sobě rovné síly – pozitivní a negativní. Mají být na protichůdných pólech, aby se tak udržovala rovnováha ve veškerém Stvoření. Snažil se tedy negativní stav přesvědčit všechny o tom, že jeho původ je v Nejvyšším, a tím je rovným vůči pozitivnímu stavu, ne-li větším. A nejen to: Ještě i prohlašuje, že bude existovat vždy jako nutná podmínka pro udržování rovnováhy v multivesmíru, a že kvůli té roli umožňuje svobodu volby.

Tato nepravda a nesprávná koncepce je vynálezem pekelných. Pseudotvůrci dělali vše možné, aby prokázali tento fakt. Mnohé náboženské systémy obsahují ve svých naukách tvrzení o dvojí přirozenosti Stvoření i Stvořitele. Tento systém víry vychází ze skutečnosti, že negativní stav staví se proti všem zákonům a principům pozitivního stavu. Takto negativní stav se udržuje naživu. Popření platnosti tohoto zákona dělá negativní stav možným. Avšak protivit se něčemu a být opakem něčeho jsou dvě zcela rozdílné věci. První (protivit se něčemu) se odvozuje ze života toho, čemu se odporuje.

Principem zde je, že kdyby to, čemu se odporuje, neexistovalo, pak by nebylo čemu se protivit. A tak by ani protivící se stav neexistoval. Druhá (být opakem něčeho) předpokládá dvě síly, jež jsou protichůdné co do místa, stavu, podmínek a povahy, mají své samostatné existence.

Že dvě protichůdné síly mohou existovat, je iluzí, jež vzešla z několika zákonů struktury zóny vymístění. Zóna vymístění byla specificky tak sestrojena, aby se bezpochybně dokázalo, že takové protichůdné síly existují, a že jsou pravou realitou. Pomyslete na příklad na existenci severního a jižního pólu na vaší planetě nebo na elektrickou polaritu. Činí na vás dojem, že jsou si protichůdné buď co do místa, nebo co do stavu nebo podmínek.

Nicméně, skutečnou pravdou je, že tak tomu není. Za prvé: Multivesmír není plochý ani úhlovitý ani lineární. Je kruhový a okrouhlý. Proto každý bod v multivesmíru zaujímá stejné postavení jako každý jiný bod. Jsou navzájem diskrétní, nikoliv protichůdné. Za druhé: Síly, jež působí v každém vesmíru, jsou co do struktury integrální součástí povahy toho vesmíru, odvozené z jednoho sjednocujícího zdroje – z duchovního principu, jak jej výše definuje Zákon duchovní reality. Proto nemohou být navzájem protichůdnými. Konají rozličné funkce, ale tyto funkce mají jeden zdroj a ne dvojí či mnohočetné původy. Negativní stav by se nemohl navěky stát rovným pozitivnímu stavu nebo jeho opakem, jelikož nemá sám v sobě ani od sebe žádný život. Jak si pamatujete, jeho život byl odvozen z odvrhnutých idejí členů pozitivního stavu.

Nová formulace tohoto zákona má dvojí doplnění: Jedno je vtom, že Nová přirozenost Pána Ježíše Krista je jediným Jsoucnem a Bytím, majícím život samo v sobě, od sebe a sebou; a druhé je to, že jakmile členové pozitivního stavu provedou konečnou volbu a rozhodnou, že již nikdy nebudou mít v mysli takovou představu, která by se musela odvrhnout, pak takové představy přestanou být a existovat. Jak ustanou, vyschne pramen života negativního stavu a již ho nebude. V tu chvíli stane se tento zákon obsolentním, neboť stav multiverzu bude unilaterální samotnou svou povahou, nebude již vyzván k boji svými odpadovými materiály, které se postavily proti jeho přirozenosti a struktuře. Od té chvíle žádné odpadky se nebudou objevovat.

5. ZÁKON DUCHOVNÍHO POTVRZOVÁNÍ PLATNOSTI A ÚMYSLU

Tento zákon ustanovuje význam všech činností v jsoucnu a bytí. Stanoví:

„Platnost každé představy, myšlenky, pocitu, činu, chování či čehokoliv se musí jednotlivě potvrdit jejich důsledky, následky, výsledky a dopady jak vůči veškerému jsoucnu a bytí, tak i vůči tomu, kdo je produkoval či jim dal původ.“

Tento zákon sestává z dvojího aspektu potvrzování platnosti: počátku jakéhokoliv činu a jeho konečného výsledku. Kvalita takového činu je určena původním záměrem či úmyslem, s jakým ten který čin byl započat. Naproti tomu je obsah takového činu určen následky, důsledky, výsledky a dopady, které má v nejširším měřítku. Ničemu se

nemůže potvrdit platnost a nemůže se to uchytit, nedokáže-li produkovat konečný výsledek. Stupeň přivlastnění konečného výsledku takového činu je určen původním záměrem, s jakým se ten čin podnikal. Jinými slovy: Přistoupilo-li se k činu z jiných důvodů než s úmyslem prospět multiverzálnímu užítku, obecnému dobru a pro blaho všech, pak konečné výsledky nemohou být přisouzeny jejich původci. Platnost a hodnota jakéhokoliv činu s ohledem na jeho zahajovatele se nemůže potvrdit, neslouží-li prapůvodnímu principu obecného dobra a vzájemné prospěšnosti. Toť pravý duchovní princip tohoto zákona. Stvoření povstalo pro tento účel.

V novém, obnoveném souznění tohoto zákona, je přidán tento důležitý element:

„Pán Ježíš Kristus ve Své Nové přirozenosti je nejzazším původcem a intencionálním faktorem všech pozitivních aktivit v jsoucnu a bytí. On/Ona je záměrným započítím a platnost potvrzujícím zakončením jakékoliv činnosti vůbec.“

V negativním stavu záměry všech činností jsou namířeny k popření, odvržení, překroucení, falsifikaci či zprznění náležitého chápání a přijetí pravé Přirozenosti Pána Ježíš Krista. Konečnou výslednicí takových činností je přisouzení těchto zlých a falešných činů jejich původcům, čímž potvrzují platnost bláznovství a šílenství negativního stavu.

V pozitivním stavu vše se koná s kladným a dobrým úmyslem, aby se viděl, zažil a platně potvrdil fakt, že Pán Ježíš Kristus je pravým životem a inspirátorem všech takových činností a záměru, s jakými byly započaty. Členům pozitivního stavu konající s takovým záměrem Pán Ježíš Kristus přisoudí všechny pozitivní a dobré následky, důsledky a výsledky takových činností. Tím přisouzením je platnost jejich činnosti plně potvrzena.

Jeden důležitý nový aspekt tohoto zákona vstoupil do svého jsoucna a bytí zcela nedávno. Stalo se to po ukončení fúze a inkorporace hmotného těla - masa v povšečnosti Absolutní přirozenosti Nejvyššího, což Jej/Ji učinilo Pravým Pánem Ježíšem Kristem. Počínaje tímto momentem, budou všechna hodnocení takových činností mít osobní, soukromé a intimně spouznačení. Pán Ježíš Kristus bude se zjevovat osobně, soukromě a intimně každému jedinci v pozitivním stavu a tou přítomností bude potvrzovat platnost všech idejí, myšlenek, citů, chování a činností každé jednotlivé osoby. Toto je nejblaženější a nanejvýš povznášející způsob potvrzování platnosti.

Další novou komponentou tohoto zákona je, že díky jemu, budou všechny aktivity v pozitivním stavu mít svůj záměr sloužit zájmům Pána Ježíše Krista osobně a v zájmu veškerého Stvoření a jeho multivesmíru. Osobní komponenta této zkušenosti nemohla dojít ke své plodné zralosti, pokud nebyla plně ustanovena Nová přirozenost Pána Ježíše Krista. Jeden z mnoha důležitých důvodů pro První příchod Ježíše Krista bylo ustanovit takovou zkušeností možnost pro veškeré Stvoření. Pokud si vzpomínáte, nebyl předtím možný žádný přímý, osobní, soukromý a intimní vztah vůči Nejvyššímu. Nejvyšší mohl mít vztah jenom zprostředkováním. Lidské tělo - maso, jež bylo inkorporováno v povšečnosti Přirozenost Nejvyššího a což Jej/Ji učinilo Pánem Ježíšem Kristem, zrušilo tento prostředek mediace.

Nyní dochází k přímému zapojení a uplatňování všech aktivit sentientních entit po celém Stvoření.

Podle nového náhledu tohoto zákona je zřejmé, jak je důležité, aby každý plně přijal do svého srdce tuto Novou přirozenost Pána Ježíše Krista. Od této chvíle to bude jediným pramenem pro opravdové potvrzování platnosti všech činností všech jedinců.

Pokud konečné výsledky jakékoliv činnosti nepotvrzují svoji platnost uznáním a přijetím Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, žádná z nich nemá pravý pozitivní záměr. Jsou motivovány z nepravého pramene a nesprávnými důvody. Takový pramen a takové důvody staví do negativního stavu. Ovšem, život negativního stavu je založen na popření a odmítnutí tohoto zákona. Tam je vše samoučelné, bez jakéhokoliv ohledu na Pána Ježíše Krista či na vzájemnou prospěšnost a obecné blaho. Proto jeho činnosti nikdy nemohou být hodnoceny v kladném smyslu a nic z pozitivního ani dobra se jim nemůže přisoudit.

6. ZÁKON BOŽSKÉ PROZŘETELNOSTI PÁNA JEŽÍŠE KRISTA

Toto je Zákon předvídavosti a dovolení. Byl poprvé formulován Swedenborgem. Je to starý zákon. V podstatě stanoví:

„Božská prozřetelnost předvídá všechno a poskytuje veškeré příležitosti k tomu, aby se vše zpřítomnilo, uskutečnilo a projevilo svou realitou.“

V případě negativního stavu dovoluje Božská prozřetelnost jeho jsoucnost a bytí jenom proto, že slouží k určitému velmi důležitému poučení pro veškeré Stvoření. Zde se používají pojmy „předvídavost“ a „dovolení“, aby se naznačilo, že Stvořitel nic nepředurčil ani nenařídil. Predeterminace a diktáty znamenají absolutní nevyhnutelnost a nemožnost svobody volby. Toto je v rozporu s pravou Přirozeností Pána Ježíše Krista, jež v sobě a sám sebou je absolutní svobodou a volbou. Je to také porušením Zákona svobody výběru.

V zásadě tento zákon stanoví, že Pán Ježíš Kristus vládne nad veškerým multivesmírem a zónou vymístění prostřednictvím Své Božské prozřetelnosti. Božská prozřetelnost je definována jako absolutní schopnost řídit všechny události a osudy veškerého stvoření z pozice a podmínek bez času a bez prostoru. Pro Pána Ježíše Krista všechno probíhá zde – a - nyní bez žádné minulosti, přítomnosti či budoucnosti. Nicméně je Pán Ježíš Kristus zároveň přítomen simultánně a synchronně v minulosti, přítomnosti i budoucnosti. Tento dvojitý aspekt Jeho/Její přítomnosti Mu/Jí dovoluje neustále modifikování všech situací takovým způsobem, aby je mohl přizpůsobit neustále se měnícím výběrům všech účastníků a umožnit zkušenost všech důsledků, následků, výsledků a naplnění všech těchto výběrů.

V obecném smyslu, ví a předvídá Božská prozřetelnost Pána Ježíše Krista všechno bezčasové a bezprostorové. Ve specifickém smyslu dovoluje Božská prozřetelnost Pána Ježíše Krista všem sentientním entitám pozměňovat jejich volby a životní osudy dle jejich svobodné vůle měnit počáteční volbu i s jejími následky. Aktivity Božské

prozřetelnosti v tomto zvláštním se omezují na poskytnutí pravých příležitostí pro konání takových změn. Jsou poskytovány všechny příležitosti pro veškeré volby s náležitě definovanými důsledky jakékoliv volby. Současně v každém činu volení je inherentní schopnost pozměňovat, modifikovat, odmítnout či nahradit ten výběr. Takový čin je předvídan Božskou prozřetelností a ta poskytuje příznivé podmínky pro jeho uskutečnění.

Nicméně určité události v negativním stavu a na planetě Nula jsou povoleny, aniž by původně jejich výskyt byl zvolen. Volba být v negativním stavu určuje přiměřenost takového připuštění. Jak víte, negativní stav ve své podstatě nedovoluje nikomu mít takovou svobodu výběru. Volí se být negativní, to jest nesvobodný. Následkem této situace, se tam děje mnoho věcí, které by za jiných okolností nikdy nebyly zvoleny. Budiž znovu řečeno: Toto není povoleno, protože tak tomu chce Pán Ježíš Kristus, nýbrž pro **DŮLEŽITÉ DUCHOVNÍ POUČENÍ**, které nakonec přivede k nezvolení negativního stavu. Nezvolit si negativní stav je ta pravá volba. Kvůli tomuto náležitému výběru je povoleno, aby se v negativním stavu udály mnohé věci, jež nemají žádný smysl ani význam. Konec konců sám negativní stav nemá žádný smysl ani význam. Jeho jsoucno a bytí, mezi jiným, byly povoleny jen za účelem ilustrování a demonstrování, že nemá žádný smysl či význam.

Božská prozřetelnost nevládne, neudrzuje a neřídí nic ani nikoho donucováním, silou, nátlakem či rozkazováním, nýbrž jen na základě svobodné volby. V Absolutním stavu Pána Ježíš Krista je ve svém jsoucnu a bytí nekonečný počet výběrových možností zřetelně přítomných a rozlišitelných ve svém absolutním smyslu i se svými absolutními následky. Z této pozice Pán Ježíš Kristus vládne, řídí a udržuje veškerý multivesmír i zónu vymístění.

V novém znění tohoto zákona je i zahrnuta i zóna vymístění, jež bývala s dovolením Nejvyššího pod vládou pseudotvůrců. Ta vláda byla od nich odebrána Ježíšem Kristem během Jeho/Její návštěvy v peklech, k níž došlo po Jeho/Jejím ukřižování. Úplná kontrola nad osudy všech v negativním stavu byla získána po plném dokončení procesu fúze a hybridizace hmotného těla - masa v Nevyšším. Nová přirozenost Pána Ježíše Krista prostřednictvím elementů toho těla může proniknout všemi aspekty veškeré zóny vymístění, všech pekel i vaší planety a řídit, ovládat, ovlivňovat a modifikovat jakoukoliv situaci a podmínky tam existující. To Mu/Jí dává příležitost k přípravě všech v negativním stavu k jejich konečnému spasení a vysvobození z negativního stavu a na jeho totální zánik. Takže nyní ovládá Božská prozřetelnost plně negativní stav, majíc na mysli výše zmíněný účel: spásu a vysvobození.

Podle nového aspektu tohoto zákona je budoucí osud každého určen tím, jaký má vztah k Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista. Čím více kdo přijme tuto Přirozenost, tím více je veden Božskou prozřetelností v duchu svobodné volby. Čím méně se tato Přirozenost uznává, tím více dochází k nevyhnutelnosti, tím méně je svobody volby, tím více je přítomen negativní stav.

Avšak nevyhnutelnost je nevyhnutelná díky počáteční svobodné volbě, kdy se zvolilo být ve stavu a podmínkách či životě nevyhnutelnosti. Ve skutečnosti je pouze jedna nevyhnutelnost, a to nevyhnutelnost si svobodně zvolit cokoli a zodpovídat za následky jakékoliv volby. V tomto nepopíratelném faktu spočívá význam Zákona Božské prozřetelnosti Pána Ježíše Krista.

Jednou z nejzávažnějších funkcí tohoto zákona je neustálé ujišťování, že jsou přístupny všechny volby kdykoliv a že jsou poskytnuty příležitosti k tomu, aby se

nesly či plně projevily důsledky, výsledky a výplody takových výběrů. Platí to jak pro pozitivní stav, tak i negativní stav. V negativním stavu volba nevyhnutelnosti a následků takové volby se plně manifestují, zobrazí a uskuteční na konkrétních příkladech ze života lidí, kteří učinili tak bláznivý výběr.

Dalším důležitým aspektem tohoto zákona je neustálé ujištění, že je možno učinit změnu ve svých volbách, a to pro kohokoliv, kdo si zvolí změnit svůj počáteční výběr po poučení z důsledků dřívější volby. Integrální součástí tohoto zákona je princip milosrdenství a odpouštění. Tento princip umožňuje zkrátit následky nerozumných výběrů a urychlit proces poučení z nich. Jakmile dojde k uvědomění, že volba byla bláznivá a nevhodná, a jakmile se následky takové volby jasně vidí a jsou v procesu prožívání, pak se může evokovat princip milosrdenství a odpuštění, a tím se proces zastaví. Tento princip působí proti nevyhnutelnosti prožívat konsekvence jakéhokoliv výběru, poskytuje novou příležitost k provedení jiné volby. Je postaráno Zákonem Božské prozřetelnosti o to, aby každý, kdo vzývá tento princip, obdržel odklad.

Vyvolání tohoto principu se docílí plným uvědoměním si tohoto faktu, přiznáním, že k poučení vskutku došlo, přistoupením k Pánu Ježíši Kristu v Jeho/Její Nové přirozenosti, doznáním vlastní bláhovosti, jež se projevila v této věci, a vyznáním lítosti a ochoty se změnit. Když jednou tato prosba je vyslovena před Pánem Ježíšem Kristem, Pán Ježíš Kristus z pozice Své božské prozřetelnosti pečlivě zváží všechny aspekty jedincova života ze stanoviska absolutního vědění toho, co je nejlepší rozhodnutí v té záležitosti. Následky se buď docela zastaví ve svém působení, či upraví, anebo změní, či učiní více snesitelnějšími.

Co si velmi jasně musíte uvědomit s ohledem na tento zákon, je to, že Božská prozřetelnost Pána Ježíše Krista bere v úvahu jen to, co je nejlepší pro každého jedince ze stanoviska jednotlivcova věčného života a NE dočasných okolností, v nichž se to individuum právě nachází. Toto je velmi závažný aspekt Zákona Božské prozřetelnosti. Prosíte-li o něco, co se vám zdá vskutku velmi dobrým nápadem z okamžité dočasné pozice, ale v konečném smyslu splnění vaší žádosti by mohlo ublížit budoucímu vývoji a kvalitě vašeho věčného života, pak vaše prosba bude zamítnuta ve váš vlastní prospěch. Je velmi důležité si uvědomit, že lidští tvorové ve svém postoji tento faktor neberou v úvahu. V důsledku čehož se stávají zahořklými vůči Bohu, jestli jim nevyhoví v tom, o co prosili.

Principem zde je, aby se o nic jiného neprosilo, než aby se splnila vůle Pána Ježíše Krista ve vašem životě v daném čase i trvale. Taková žádost dovoluje Božské prozřetelnosti Pána Ježíše Krista řídit váš život takovým způsobem, aby váš nesmrtelný život v pozitivním stavu byl navěky zajištěn. Takže je to moudré rozhodnutí odevzdat se do rukou této Božské prozřetelnosti a být veden Pánem Ježíšem Kristem a nikoliv vlastními žádostmi, přáními a chtěním, jež mohou a také nemusí být (po většinou nejsou) v souladu s tím, co je pro vás nejlepším v nejzazším smyslu. Pamatujte, že se neznáte v absolutním smyslu. Vaše sebepoznání, jakožto o poznání všeho ostatního, je omezeno vaším relativním stavem. Jenom Pán Ježíš Kristus vás zná v absolutním smyslu.

Proto jenom On/Ona ve Své Božské prozřetelnosti ví, co je pro vás nejlepší pro věčnost. S ohledem na negativní stav a všechny jeho následovníky jsou všechny snahy a vládnutí Božské prozřetelnosti Pána Ježíše Krista namířeny k cíli konečného spasení každého v negativním stavu a konečné deaktivace a zrušení negativního stavu. Toto je zákon Božské prozřetelnosti Pána Ježíše Krista.

7. ZÁKON TVOŘIVOSTI, DUCHOVNÍHO UŽITKU A ÚČELU

Tento zákon se odvozuje z povahy Stvořitele.

„Vlastní této povaze, imanentní jejímu stavu je zde Absolutní potřeba stále tvořit něco nového a odlišného. Ale také je vlastní této potřebě a imanentní jejímu stavu skutečnost, že cokoliv je stvořeno, je stvořeno s úmyslem nějakého důležitého účelu, pro nějaký důležitý užitek.“

Toto je zákon ospravedlnění.

„Vše, co je a existuje – buď přímým stvořením Stvořitele, nebo z dovolení Stvořitele (negativní stav) – je a existuje pro nějaký důležitý užitek a s nějakým důležitým účelem. Ospravedlnění jeho jsoucna a bytí je skrze jeho užitek a účel. Nemohlo by se stvořit, ani dovolit přivést do plodnosti to, co nemůže sloužit nějakému užitku ani účelu.“

Jakmile něco vyčerpá svou užitečnost a splní svůj účel, nastane jeho konec a je nahrazeno něčím zcela novým s odlišným užitekem a účelem. Žádné dvě věci nemohou být přesně stejné nebo tak být stvořeny či tak připuštěny být a existovat, protože by byly duplikátem stejného užitku a účelu. Bylo by to proti duchu zákona zde formulovaného. Tvořivý čin Stvořitele nikdy není nadarmo. Naproti tomu to, co již jednou vyčerpalo svou užitečnost a dosloužilo svému účelu, nemůže pak být nahrazeno stejnou věcí, neboť již projevilo kvalitu vlastního užitku a účelu. Bylo by to opakováním stejného stavu či situace, které byly zkušenostně prožity dříve. Což by opět bylo mrháním tvořivého úsilí. Proto se musí nahradit něčím docela novým, nikdy dosud neexistujícím a majícím nový účel a užitek. Tento fakt je nutnou podmínkou života veškerého Stvoření, aby se vyhnulo stagnaci. Stagnace je smrtelným nepřítelem tvořivého procesu. Takto je tedy celé Stvoření ujištěno, že je tu k dispozici vždy něco nového, něco odlišného, co má nový účel a užitek.

Tento zákon platí jak pro Stvořitele, tak i pro všechny sentientní entity stvořené pro určité účely a užitky. Tento zákon naznačuje, že sentientní entity byly stvořeny k podobě i obrazu svého Stvořitele. Proto nosí Jeho/Její Přirozenost v relativním stavu. Touto přirozeností je být tvořivým s účelem a užitekem pro všechny. Hlavním účelem stvoření sentientních entit bylo tudíž to, aby byly tvořivé a aby sdílely svá tvůrčí úsilí se všemi. V tom je jejich užitek pro Stvořitele, Stvořitel, absolutní a absolutně tvořivý, se může projevovat v nekonečných variacích a způsobem tvořivých snah všech sentientních entit. Jelikož tvořivé úsilí v každém vyvěrá z absolutního tvořivého úsilí Stvořitele, který vždy absolutně je, účely a užitky sentientních entit samy o sobě nevyčerpají nikdy svou užitečnost ani nespĺní plně svůj účel. Takže jakmile jsou jednou sentientní entity stvořeny, jsou užitečné a mají účel navěky.

Nicméně produkty jejich tvořivosti nebo cokoliv stvořené pro jejich účel – jakmile splní svůj účel a vyčerpají svůj užitek – v mnoha případech skončí. Tyto produkty samy o sobě nemají absolutní hodnotu, neboť vycházejí z relativních potřeb. Rozličné situace, stavy a okolnosti, v nichž se sentientní entity nalézají v tom kterém zvláštním stupni pokročení a vývoje jejich tvořivých snah, vyžadují rozličné produkty prospěšné povaze každého stupně pokročení. Jakmile ten krok je dokonán, výrobky či nástroje, které mu dopomohly docílit plodného dozrání, nebudou již užitečné a nebudou sloužit žádnému účelu. Jsou nahrazeny něčím novým, co lépe poslouží k vývoji a upevnění dalšího kroku v tvořivém úsilí všech sentientních entit. Jak víte, jedním z takových produktů aktivit některých sentientních entit byl negativní stav. Aktivovaly negativní stav za určitým účelem a pro velmi dobře definovaný užitek. Podle dřívějšího pojmání tohoto zákona mělo se chybně za to, že negativní stav může mít věčný účel a užitek. Mohlo by tomu tak být jenom v tom případě, kdyby byl započat v Absolutním stavu Stvořitele. Ale tak tomu nebylo. Absolutní stav má absolutně pozitivní povahu (Zákon duchovní unilaterálnosti). Proto niky nemůže dát zrod čemukoliv s negativní přirozeností. Bylo by to v rozporu s Jeho/Její pravou Povahou.

Avšak sentientní entity, které aktivovaly negativní stav, smějí a mohou započít něco, co nepřichází přímo od Stvořitele. Vychází to z jejich potřeby mít odpověď na duchovní otázku o tom, jak by vypadal život, kdyby se neodvozoval z Absolutního pozitivního stavu Stvořitele a jeho/jejích duchovních principů, nýbrž z nějakého jiného stavu a jiných podmínek. Negativní stav je odpovědí na tuto otázku. Opakuje se: Účelem negativního stavu bylo dát odpověď na tuto otázku. Jeho duchovní užitek tkví v odpovídání na otázku živými a konkrétními příklady životních stylů lidských a jiných tvorů, kteří dobrovolně souhlasili prodlévat v negativním stavu právě pro tento účel. Takže je očividné podle požadavků tohoto zákona, že negativní stav nemůže pokračovat provždy, nýbrž jen do té chvíle, až úplně odpoví na tuto otázku všem pro poučení.

Proces poučování se je věčný. Avšak předmět je procesem dočasným, dokud se dokonale neovládne. Když jednou se něco plně pozná, předmět poznání není déle nutný, neboť již posloužil předmětu poučení. Nedá se z něj ničemu více naučit. Je tudíž vyřazen z učební osnovy. Namísto toho vstupuje do jsoucna a bytí nový předmět, který přináší příležitost naučit se něčemu úplně novému. Nesprávný dojem mnohých lidí o věčném pokračování negativního stavu povstal z toho, že si popletli proces poučení (který nikdy nepomíjí) s předmětem poučení (jenž pokračuje tak dlouho, až je docela ovládnut).

Věčné trvání negativního stavu by bylo v rozporu s tímto zákonem, neboť je subjektem i objektem poučení, nikoliv procesem samotného poučení. S výjimkou Absolutního stavu a sentientních entit, jež vycházejí z tohoto Absolutního stavu, všechny subjekty a objekty poznání jsou omezeny svým obsahem. Kdyby tomu tak nebylo, nikdo by nebyl schopen naučit se něčemu o něčem. Bylo by to zoufalou situací pro Stvoření, neboť by bylo navěky ve stavu nemohoucnosti vůbec něco poznat. Stále by se učilo poznávat tutéž věc bez naděje ovládnout subjekt a objekt svého poznání. V takovém případě odpověď na výše uvedenou otázku by nemohla nikdy být poznána a všichni lidé by byli odsouzeni zůstat či být uzamčeni v jednom stavu a kondici až na věčnost. Takový osud by vedl k existenciální sebevraždě veškerého Stvoření. A to by byl konec všech tvůrčích snah. Situace takového rázu by nemohla posloužit žádnému účelu ani užitku. Dle tohoto zákona, něco takového je naprostou nemožností.

Novým aspektem a obnovení v tomto zákoně je to, že jediným Absolutním Stvořitelem v jsoucnu a bytí je Pán Ježíš Kristus v Jeho/Její Nové přirozenosti. Absolutní změna v Jeho/Její Přirozenosti dokazuje ten fakt, že absolutní výchozím bodem všech pozitivních změn je změna v samé přirozenosti Stvořitele. Tento fakt nebyl znám před

tím, než došlo k dokonání procesu změny v Nejvyšším, který se stal Pánem Ježíšem Kristem. Jelikož tato změna má absolutní rozměry, bude mít poznávání aspektu této změny nekonečné možnosti. Tato změna započala úplně novou éru tvořivého poučování, které určí všechny tvořivé snahy všech sentientních entit až do konce současného časového cyklu. V této skutečnosti je jeden z mnoha nekonečných účelů a duchovních užitek Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista.

Od nynějška veškeré tvořivé úsilí všech sentientních entit bude záviset od jejich schopnosti a ochoty přijmout tuto novou přirozenost a přizpůsobit vlastní povahu ve své struktuře a dynamice Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista. Čím více ji budou přijímat, tím víc tvořivosti, duchovního užitku a účelu bude v jejich tvořivém usilování, a tím více významu a životního účelu se získá obecně i v jejich vlastních životech zvlášť.

8. ZÁKON DUCHOVNÍHO POKROKU

Tento zákon byl široce definován a prodiskutován v knize „Základy lidské duchovnosti“. Zákon v zásadě tvrdí:

„Každá sentientní entita vstupuje do jsoucna a bytí v určitém bodě Stvoření, do určitého stavu, procesu, rozpoložení či času a prostoru. Ve chvíli svého vstupu zahajuje svůj život na nejnižším bodě duchovního uvědomění a postupuje od tohoto momentu výš a dopředu, aby se již nikdy fyzicky či duchovně nevrátila přesně na stejné místo, do téhož času, stejných podmínek, téhož stavu či procesu. Žádné dva stejné či podobné stavy se nemohou žádným způsobem, žádnou cestou ani formou jakkoliv zopakovat ani prožít.“

Způsoby projevu tohoto zákona berou na sebe mnohé formy. Hlavní aspektem tohoto zákona je jeho diskretní a souvislý modus. Existuje oddělená a kontinuální progresse. Postupování od jednoho kroku k druhému, od jednoho stupně k jinému, od jedné dimenze k jiné, od jednoho stavu k druhému či od jednoho místa k druhému je vždy diskretní. Neexistuje mezi nimi přímé spojení, až na to, že jedno předchází druhému a že jedno následuje předešlé. V tom smyslu pouze vzájemně souvztaží.

Dobrym příkladem diskretní modality je vaše inkarnace na planetě Nula. Neexistuje spojení s tím, ba ani vědomá paměť toho, co jste prožívali, než jste přišli na tuto planetu. A nejen to: Vaše planeta nemá přímé spojení se žádným jiným místem. Ve vaší Sluneční soustavě existuje několik planet. Všechny spolu závisejí vzájemnou gravitací, ale není mezi nimi žádné fyzické spojení. Jsou uzavřeny ve vlastních sférách a prostředích, které není možno přenést na žádnou jinou planetu. Po opuštění vaší planety a vlastního těla nebudete moci přenést planetu ani tělo do příštího kroku či jiné úrovně nebo dimenze. Můžete nastoupit po své planetě a svém těle do nějakého nového stavu, jiného těla, místa či postavení, ale nebudete schopni vzít něco konkrétního z předešlého kroku vyjma svých vzpomínek a vjemů, za účelem srovnání na nich vybudovaném.

Toto je diskretní modus duchovní progresse. Plyne z něj, že se nikdy nebudete moci vrátit zpět do stejné situace způsobu prožívání, jak by tomu rádi věřili mnozí adeпти bláhového konceptu reinkarnace. Podle fyzického pojmání reinkarnace opakovaně

jsste na stejné planetě a v tom případě procházíte stejným procesem hmotného narození v matčině lůně, ba navíc ocitáte se ve stejném přírodním stupni negativního stavu. Máte zde tedy nejméně trojnásobné zopakování stejných okolností. Taková možnost by byla docela v rozporu s tímto zákonem. Toto tvrzení platí pro každou situaci nebo dimenzi Stvoření, nejen pro vaši planetu a zónu vymístění. Diskrétní modalita duchovní progrese vylučuje jakoukoliv možnost fyzické, doslovné reinkarnace v jakémkoliv místě či stavu.

Naproti tomu, souvislý modus duchovní progrese platí pouze v rozmezí toho kterého kroku, stupně, na téže úrovni, dimenzi, ve stejném stavu či procesu. Když se jednou postavíte na určitý stupeň, zůstanete tam tak dlouho, pokud ten krok nebude moci již nic více nabídnout pro vaši duchovní progresi. Začnete na nejnižším stupni znalosti, týkající se obsahu toho kroku, a končíte s největším možným věděním o jeho obsahu, jak se vztahuje k vašim potřebám. Od nejmenšího k největšímu je souvislý modus duchovní progrese. Od nejnižšího k nejvyššímu je její diskrétní modus. Korespondenční významy slov „nejnižší“ a „nejvyšší“ jsou ve skutečnosti ta nejzevnější pozice a ten nejniternější stav. V negativním stavu má tento proces ovšem regresivní povahu, ale se stejným základním trendem.

Celý proces duchovní progrese či regrese (v negativním stavu) je u každého vždy určen jeho postavením vzhledem k Absolutnímu stavu, tj., vůči Pánu Ježíši Kristu. Toť jeden z nejvýznačnějších aspektů tohoto zákona. V novém souznění tohoto zákona od této chvíle jsou rozsah, stupeň a kvalita duchovní progrese či regrese v jakékoliv jejich modalitě určeny tím, JAKÝ se zaujímá postoj vůči Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista. Jelikož toto je docela nový stav, který úplně nahrazuje dřívější, není déle již možná pravá duchovní progrese bez uznání a přijetí Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista na prvním místě. Jak můžete mít vztah k někomu či něčemu, co již neexistuje ? Toto jen nový Zákon duchovního pokroku.

9. ZÁKON VĚČNÉHO POKRAČOVÁNÍ

„Jakákoliv sentientní entita, jež je nositelkou jakéhokoliv elementu či atributu života, emanujícího z Absolutního pramene života - Pána Ježíše Krista (dříve Nejvyššího), musí pokračovat ve svém jedinečném, osobním a individuálním životě jako sebeztožněná osobnost, zřetelně odlišná od všech osobností jiných, jako své vlastní já jsem „navěky“ v modalitě věčného sebeuvědomění.“

Je důležité zde zdůraznit slova „jedinečný“, „sebeztožněný“, „výrazně rozdílná osobnost“, „vlastní já jsem“ a „věčné sebeuvědomění“. Důvodem pro toto zdůraznění je vyhnout se falešnému dojmu, který vyvolávají mnohá tak zvaná duchovní učení na vaší planetě a po celé zóně vymístění, prohlašující, že někde po cestě jedinec ztratí vlastní identitu jako sebeuvědomující se výjimečné individuum, a že splyne s Bohem, a stane se tak sám jakýmsi bohem nebo jedním s Bohem. Co je platné takové marné splynutí, neexistuje-li vědomí toho, že se existuje a že jeden je částí toho imaginárního Boha ? Tohle se řece rovná věčné smrti. Jak se může dle Zákona validace potvrdit platnost faktu osobního splynutí, nebude-li žádná osobní, soukromá, intimní, jedinečná a plně vědomá uvědomělost zkušenosti prožití tohoto aktu ? Neexistuje-li žádná jasně prožívaná uvědomělost toho faktu, pak se čin nemůže potvrdit jako platný. A proto z hlediska všech praktických účelů nikdy nenastal.

Smysl jakéhokoliv jsoucná a bytí se vyvozuje z uvědomění si toho jsoucná a bytí. Pokud si vzpomínáte, život v multivesmíru závisí jedině na mentaci sentientní mysli. Život jakéhokoliv specifického aspektu jsoucná a bytí toho multivesmíru závisí na specifické, výjimečné a nenapodobitelné duševnosti rozmanitých sentientních myslí. Avšak tento akt je řízen výše definovaným Zákonem obměněné jednosti a rovnosti. Čím větší stupeň rozmanitosti sentientních myslí, tím je větší přítomnost Pána Ježíše Krista. Jelikož Absolutní přirozenost Pána Ježíše Krista je na věčné věky nevyčerpatelná, je zapotřebí pro prožívání stále většího stupně Jeho/Její přítomnosti neustále tvořit výjimečné, neduplikovatelné a sebeuvědomělé jedince, jejichž jsoucná a bytí umožňuje takovou životně nezbytnou zkušenost.

Zmizení těchto jedinců v Absolutním stavu Pána Ježíše Krista by činilo tuto zkušenost méně a méně možnou, až by veškerý multivesmír přestal existovat. A v takovém činu by nebyl žádný účel ani užitek. Bylo by to porušení sedmého zákona formulovaného výše. Je však i jiný aspekt tohoto zákona, jenž je nutno formulovat.

Dle tohoto zákona nezávisí jedinečný věčný život jakékoliv sentientní entity na zevních či fyzických formách svého projevu. Zatím co jedinečných duch a duše jsou nositeli života, fyzické tělo jím není. Žije pouze přítomností ducha a duše v té zvláštní formě. Proto tato forma je modifikovatelná, měnitelná, nahraditelná a zničitelná. Posuzovat to, co probíhá a děje se ve sféře ducha, podle stavu těla neboli zevní formy, je hrubým omylem. Mnoho poblázněných lidských tvorů na vaší planetě má za to, že zastavení života v jejich tělech znamená konec jejich života a že sami přestávají být a existovat.

Zevní forma čili fyzické tělo je zvoleno duchem a duší každého jedinečného individua v souladu s těmi duchovními potřebami, které jedinec má s ohledem na svou duchovní progresi. Pokud si vzpomínáte z dříve formulovaného zákona (č.8), nejsou zevní formy vlastní manifestování přenosné do jiného stavu, místa a kondice, pouze v mezích téhož místa a stavu. Nastane-li potřeba přesáhnout ten stupeň pokročení, stav, okolnosti, to místo či co všechno tam je, pak se odkládá zevní forma vlastního projevení – nezáleží na tom, jakými prostředky – a vezme se nějaká jiná forma. V tom okamžiku nezůstane žádný život v té formě, která se vrátí zpět do prvotního stavu svého prostředí, z něhož byla vytvořena a oživena sentientní myslí (duchem a duší).

Nový aspekt tohoto zákona se vztahuje na kvalitu jednotlivcově věčného pokračování. Od nynějška bude taková kvalita určena postavením a postojem, jaký se zaujímá vůči Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista. Úplné ztotožnění se s touto přirozeností poskytne co největší dávku významu, rozkoše, uspokojení a motivovanosti pro toto věčné pokračování a větší stupeň jedinečnosti, individuálnosti, sebeuvědomělosti, nezávislosti a smyslu neopakovatelnosti vlastního „já jsem“. Toť nejžádoucnější vyznění takové totožnosti, neboť se tím zajišťuje stále větší stupeň přítomnosti Pána Ježíše Krista. Není většinou potěšení, rozkoše a povznesení ve Stvoření, než prožívat takovou stále se zvětšující přítomnost Pána Ježíše Krista v co nejhlubší osobní, soukromé a intimní modalitě. Je nekonečnou inspirací a nevyčerpatelným blahem pro každou entitu v jsoucnu a bytí.

10. ZÁKON DUCHOVNÍ MORÁLNOSTI A ZKUŠENOSTI

Tento zákon definuje to, co je náležité, správné a mravní ze stanoviska duchovních principů. Určuje, co je žádoucí a přijatelný způsob prožitku a chování. Stanoví:

„Všechny zkušenosti, chování, činy, myšlenky, pocity, žádosti, přání, chtění, záměry a tendence jsou duchovně vhodné, správné a mravní, odvozují-li se z náklonnosti poskytovat obecné blaho, vzájemný prospěch a užitek pro všechny a jestli se konají, vyjadřují nebo pociťují v zájmu Pána Ježíše Krista, jiných a sama sebe.“

Může se prožívat všechno, co je jen možno zakoušet zkušenostně, koná-li se to s myšlenkou na tento účel. Není nic zakázáno ani se nic neomezuje, je-li úmysl dobrý a motivace správná a koná-li se to za účelem zvelebení a obohacení vlastního života, za účelem stát se lepším jedincem, osobou více duchovní, silněji milující a moudřejší osobností, individuem s větším poznáním a bohatšími znalostmi, úplně odpoutaným od sama sebe (ve smyslu egoistických stavů). Skromnějším, pokornějším a nevinnějším jedincem, užitečnějším, blahodárnějším a více nápomocným individuem, více a více podobným Pánu Ježíši Kristu.

Neexistuje jiná definice duchovní mravnosti a zkušenosti. Je duchovně nemravné tento fakt popírat. Je duchovně nemorální zapírat jsoucno a bytí duchovních principů. Je duchovně nemravní popírat existenci Stvořitele.

V novém spoluoznačení a vyznění tohoto zákona je duchovně nemorální popírat nebo odvrhovat fakt, že Nejvyšší učinil Svě Božství lidským a Svě lidství Božským. Největší duchovní nemravností je popírat a omítnout Novou přirozenost Pána Ježíše Krista. Každý, kdo to činí, dopouští se duchovního cizoložství. Je duchovně nemorální popírat Nové zjevení Pána Ježíše Krista a zde formulované duchovní zákony.

Sexuální mravnost není vyloučena z tohoto zákona. Jakákoliv sexuální úchylna a perverze normálního pohlavního aktu je duchovně nemravná, protože je v rozporu s fundamentálními principy jednoty maskulinity a femininity. Pohlavní úchylna a perverze není určena sexuálním aktem mezi svolnými dospělými mužem a ženou (bez ohledu na polohu a způsob koitu), nýbrž v odmítnutí sexuálního styku s osobou opačného pohlaví nebo provádí-li se to způsobem ubližujícím a škodlivým, jak pro partnera, tak i sama sebe.

Je duchovně nemorální být sexuálně angažován s kýmkoliv pro jakékoliv sobecké, nízké nebo bezohledné důvody. Toto platí i v případě vlastního manželského protějšku.

Je duchovně vysoce morální a náležité být sexuálně angažován s jakoukoliv svolnou dospělou osobou opačného pohlaví, je-li to konáno v zájmu vzájemného sdílení, společného prospěchu a vzájemného zvelebení a obohacení vlastních životů a pro čisté potěšení, rozkoš a uvolněnost. Týká se to tak zvaných svobodných i tak zvaných ženatých/vdaných jedinců. Vše, co napomáhá duchovní progresi a přispívá k nekonečné rozmanitosti s ohledem na duchovní realitu Stvoření, jež se jedinečně zrcadlí v každém jednotlivci, je duchovně vysoce morální a vhodné.

Vše co přispívá k větší znalosti a většímu chápání Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, jiných a sama sebe je duchovně mravné a náležité.

Vše, co překáží takové zkušenosti prožitku, je vysoce nemravní a nebezpečné. V tomto ohledu je povšechnost povahy negativního stavu úplně nemravná, neboť popírá platnost tohoto zákona. Naproti tomu uvaluje negativní stav na lidský život omezení, ohraničení a tabu, která tak znemožňují zážitky nutné pro náležitý duchovní růst a vývin. Je vysoce nemorální klást taková omezení, zákazy a tabu na kohokoliv. Je to porušením zákona svobody volby kvůli principům (č.1) a proti potřebě mít neomezené zkušenosti za účelem, jak byl definován v tomto zákoně.

Nic škodlivého a nic, co ubližuje, nemůže přicházet ze zkušeností prožitku, je-li to konáno z pozice lásky a moudrosti a v zájmu toho, co je vylíčeno v tomto zákoně.

Je duchovně vysoce nemravné a nebezpečné popírat skutečnost, že Nová přirozenost Pána Ježíše Krista je jak Absolutně maskulinní, tak i Absolutně femininní. Z toho vyplývá ten fakt, že je duchovně nemravné a nebezpečné dávat přednost nebo zdůrazňovat jeden princip na úkor druhého, zvláště s ohledem na mužský a ženský rod, považovat jeden za hodnotnější a božstější než druhý. Je duchovně vhodné a morální považovat muže i ženy za sobě rovné a stejně hodnotné ve všech ohledech bez jakýchkoliv výjimek a výsad.

Je duchovně vysoce nemravné komukoliv cokoliv nutit, vnucovat a vlichocovat a manipulovat, využívat, zneužívat, podvádět, oklamávat či úmyslně a vědomě zavádět lidi jakýmkoliv způsobem (včetně sexuálních záležitostí).

V novém spoluoznačení tohoto zákona je vše, co přispívá k ustanovení osobního, soukromého a intimního vztahu s Novou přirozeností Pána Ježíše Krista, děním nanejvýš mravním a žádoucím. Takové osobě je vše dovoleno, neboť bude konat vše s Pánem Ježíšem Kristem, z Něho/Ni, přes Něj/Ni, skrze Něho/Ni, a to v duchu nepodmínečné lásky a zpytující moudrosti, jež rozená, co se děje z vůle Pána Ježíše Krista a co přichází z negativního stavu. Taková osoba nebude mít žádnou chuť, žádné přání ani potěšení činit cokoliv z negativního stavu ani to, co se líbí negativnímu stavu.

Fundamentální aspekt tohoto zákona je v tom, že nikdo nemůže posuzovat, zda se chová morálně či nemravně – jak to definuje tento zákon – podle zevních povrchních kritérií. Mnozí lidští tvorové navenek splňují požadavky tohoto zákona, avšak vnitřně nejsou v souladu s principy tohoto zákona. Naproti tomu, mnozí lidé se zdánlivě chovají nemorálně – podle definice jiných lidských tvorů nebo lidských zákonů – zatím co jejich niterný záměr a motivace jsou v souzvuku s duchem tohoto zákona.

Proto je vysoce duchovně nemorální posuzovat kohokoliv v jakémkoliv ohledu podle zevních faktorů. A jelikož niterné faktory jakéhokoliv chování a postoje jsou známy jenom Pánu Ježíši Kristu a Nejniternější duchovní mysli samé osoby, je duchovně mravní ponechat všechn soud Pánu Ježíši Kristu. Je to něco, co má zůstat mezi Ním/Ní a každým individuem. V nejposlednějším smyslu, v novém spoluoznačení tohoto zákona, je ode dneška duchovní mravnost a zkušenost určena výhradně jedincovým vztahem vůči Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista.

„Ten/ta, co má uši k slyšení a naslouchání, nechť slyší a poslouchá to, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této kapitole. “